

Arrest

nr. 128 810 van 4 september 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: 1) X
 2) X
 3) X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

De Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 14 mei 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt van 11 april 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juli 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 augustus 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat A. VANHOECKE verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 17 januari 2014 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 11 april 2014 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…) Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 17.01.2014 werd ingediend door :

{..}

nationaliteit: Armenië

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid:

Betrokkenen halen aan dat zij niet over een niet-precaire verblijfstitel beschikken voor een derde land en derhalve de aanvraag zouden moeten indienen vanuit Armenië. Zij stellen dat dit onmogelijk zou zijn omwille van de volgende elementen:

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is, aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst voor het hele gezin geldt, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder dé bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Betrokkenen verblijven sinds 21.12.2009 in België en dienden diezelfde dag een asielaanvraag in. Deze aanvraag werd afgesloten op 15.03.2011 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de procedure - namelijk een jaar en iets minder dan drie maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

De elementen met betrekking tot de integratie - namelijk dat verzoekster een diploma behaald heeft in Armenië - dat betrokkenen de cursus maatschappelijk oriëntatie gevolgd hebben; dat zij lessen Nederlands gevolgd hebben; dat verzoekster werkbereid zou zijn en een arbeidskaart type C voorlegt; dat verzoekers lid zijn van een Christelijke gemeenschap; dat zij hier sociale banden hebben en steunbrieven voorleggen, dat hun dochter hier verschillende opleidingen gevolgd heeft; dat zij regelmatig naar de bibliotheek gaan - kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Gelieve over te gaan tot intrekking van het ontvangstbewijs dat eventueel aan betrokkenen zou zijn afgeleverd. (...)

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en de artikelen 2, 3, 5, en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM).

De verzoekende partijen betogen dat er duidelijk buitengewone omstandigheden zijn die rechtvaardigen dat de aanvraag wordt gedaan in België.

Vooreerst verwijzen de verzoekende partijen naar het feit dat zij een duurzame binding hebben opgebouwd met België en hier perfect geïntegreerd zijn. Zij leerden Nederlands en volgden een integratiecursus. Het is duidelijk dat de verplichting de aanvraag in te dienen in Armenië een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verzoekende partijen vinden hun medisch, psychisch en sociaal evenwicht op het Belgische grondgebied en zijn elke binding met Armenië verloren.

De verzoekende partijen stellen verder dat zij in België hun levensnoodzakelijke medische zorgen vinden.

Verder benadrukken de verzoekende partijen dat zij een sociaal leven hebben opgebouwd in België. Door hun verblijf in België hebben zij hier hun gezins- en sociaal leven. Zij hebben hun affectieve band met Armenië compleet verloren. Zij hadden geen enkel probleem om zich aan te passen aan de Belgische cultuur en hebben zich reeds duidelijk geïntegreerd.

Tenslotte stellen de verzoekende partijen dat zij bij een terugkeer naar Armenië alle redenen hebben om te vrezen voor een ernstige aantasting van hun fysieke integriteit, vrijheid en zelfs hun leven. Zij verwijzen naar hun asielaanvraag. Deze problematiek is volgens hen nog steeds actueel. Zij kunnen in geen geval terugkeren naar Armenië om daar de aanvraag te doen. Voor het overige verwijzen zij naar de artikelen 2, 3 en 5 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), die zij citeren. Er kan volgens hen geen twijfel over bestaan dat een terugkeer naar het land van herkomst overdreven is en totaal buiten verhouding staat. Een terugkeer zou ontegensprekelijk artikel 8 EVRM schenden. De verzoekende partijen hebben nooit op één of andere wijze schade berokkend aan de Belgische Staat of aan de gemeenschap. Van enig hypothetisch voordeel voor de Belgische staat of voor de belangen van de gemeenschap kan geen sprake zijn. Bovendien dienen alle hierboven ingeroepen buitengewone omstandigheden als één geheel beschouwd te worden. Zij leveren duidelijk het bewijs van het buitengewoon karakter, in die zin dat ze samen in overweging genomen verhinderen de aanvraag in te dienen bij de daartoe bevoegde diplomatieke vertegenwoordiging. De dienst vreemdelingenzaken heeft de bovenstaande redenen ten onrechte niet in overweging genomen.

De verzoekende partijen betogen verder met betrekking tot de gegrondheid van hun regularisatieaanvraag dat alle bovenstaande redenen voldoende zijn om hun aanvraag gegrond te verklaren. Zij vorderden terecht om humanitaire redenen een machtiging tot verblijf voor onbepaalde duur, meer bepaald om hun bijzondere band met België. Zij baseren zich hiervoor op artikel 8 EVRM. Zowel het samenleven zelf als de plaats waar het gezin verblijft zijn componenten van eenzelfde gezinsleven. De verzoekende partijen hebben geen sociale binding meer met Armenië. Zij zijn dan ook België als hun land gaan beschouwen en hebben er een zeer duurzame binding mee ontwikkeld. Verder wensen de verzoekende partijen erop te wijzen dat het begrip privéleven ook nog het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen omvat, zelfs relaties van zakelijke aard. Zij hebben in deze vele jaren in België een grote kennissen- en vriendenkring opgebouwd. Zij vinden hun psychologisch en sociaal evenwicht op het Belgische grondgebied. Zij zijn reeds volledig geïntegreerd in België. De bestreden beslissing schendt dan ook artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

2.1.2. In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu heeft de verwerende partij de aanvraag van de verzoekende partijen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard omwille van de vaststelling dat verzoekende partijen niet hebben aangetoond dat er buitengewone omstandigheden zijn.

In hun aanvraag van 17 januari 2014, die zich in het administratief dossier bevindt, hebben de verzoekende partijen het volgende aangevoerd als buitengewone omstandigheden:

“1. De verzoekende partij is afkomstig van Armenië. De verzoekster is in het bezit van een diploma muzikant in orkest, in groep en als leerkracht afgeleverd door de Jerevanse muziekschool van A. B. op 30/06/1999. 2. (...) waar verzoekers derhalve in principe (...) een aanvraag tot vestiging dient te richten vanuit Armenië, dient vastgesteld te worden dat dit in casu niet mogelijk is. 3. De verzoekers zijn duurzaam lokaal verankerd in de Belgische maatschappij. 4. De verzoekers hebben de verplichte cursus maatschappelijke oriëntatie gevolgd en zijn in het bezit van een attest. 5. De verzoekers spreken Nederlands en hebben hiertoe de nodige taallessen gevolgd. 6. De meerderjarige dochter heeft bijkomende opleidingen gevolgd (...) 7. De verzoekers zijn vervent bibliotheekhangers en nemen deel aan de activiteiten van het cultureel centrum De Steiger te Menen. 8. De verzoekers zijn sedert twee jaar tevens lid van de Christelijke gemeenschap Huis van God. 9. De verzoekster is werkwilleg en was in het bezit van een arbeidskaart C. 10 De verzoekers hebben een ruime vrienden- en kennissenkring opgebouwd. In bijlage worden de vele en diverse geloofsbrieven overgemaakt. Iedereen looft de inspanningen van verzoekers om zich hier te integreren en om een nieuw leven uit te bouwen. 11. Toepassing artikel 3 van het E.V.R.M.: (...) Dat de gezinsleden omwille van buitengewone omstandigheden met België een daadwerkelijke band hebben: de verzoekers zijn duurzaam lokaal verankerd; 12. Toepassing artikel 8 van het E.V.R.M., de eerbiediging van het recht op een gezinsleven. (...) Indien er geen machtiging tot verblijf wordt afgeleverd, wordt het gezin ontwricht. Dat Minister van Migratie- en Asielbeleid terdege met deze buitengewone omstandigheid dient rekening te houden, wat blijkt uit het volgende arrest: (...) Besluit: gezien de toepassing van het E.V.R.M., gezien de onmogelijkheid om de aanvraag te richten via de Belgische diplomatieke post in Armenië, gezien de graad van duurzame lokale verankering, is de huidige aanvraag ontvankelijk. (...)”.

Met hun betoog tonen de verzoekende partijen niet aan dat elementen die zij in hun aanvraag aanvoerden als buitengewone omstandigheden, door de verwerende partij zouden zijn veronachtzaamd bij de beoordeling van deze aanvraag. Immers blijkt dat de verwerende partij op alle door de verzoekende partijen als aangevoerde buitengewone omstandigheden is ingegaan en gemotiveerd heeft waarom deze elementen niet verhinderen dat de aanvraag in het land van herkomst geschiedt.

De Raad stelt verder vast dat verzoekende partijen met hun uiteenzetting niet aantonen dat voormelde motivering in de bestreden beslissing foutief of kennelijk onredelijk zou zijn. Verzoekende partijen herhalen in essentie immers dat hun duurzame lokale verankering hen verhindert een aanvraag in het land van herkomst in te dienen. Verzoekende partijen tonen hiermee echter geenszins aan dat het voor hen omwille van deze argumenten zeer moeilijk, dan wel onmogelijk is om een aanvraag vanuit hun land van herkomst in te dienen.

De stelling van de verwerende partij dat de door verzoekende partijen aangevoerde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

De Raad benadrukt nogmaals dat het aan de verzoekende partijen toekomt om bij hun aanvraag duidelijk aan te geven waarin volgens hen de buitengewone omstandigheden bestaan die hen verhinderen zich naar het land van herkomst te begeven om aldaar de aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. In de aanvraag van de verzoekende partijen is echter geen sprake van het feit dat zij bij een terugkeer naar Armenië alle redenen hebben om te vrezen voor een ernstige aantasting van hun fysieke integriteit, vrijheid en zelfs hun leven. Zij verwijzen in hun eerste middel naar hun asielaanvraag, maar hebben hierover niets vermeld in hun initiële aanvraag. Bovendien maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat het volgende motief van de bestreden beslissing niet correct zou zijn: *“Betrokkenen verblijven sinds 21.12.2009 in België en dienden diezelfde dag een asielaanvraag in. Deze aanvraag werd afgesloten op 15.03.2011 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.”* Bovendien betwisten de verzoekende partijen de volgende motieven van de bestreden beslissing niet: *“Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.”* Zij blijven dan ook staan. De verzoekende partijen maken een schending van de artikelen 2, 3, en 5 EVRM dan ook niet aannemelijk.

Verder is er in de aanvraag van de verzoekende partijen evenmin sprake van het feit dat dat zij in België hun levensnoodzakelijke medische zorgen vinden, en dit een buitengewone omstandigheid zou uitmaken. De gemachtigde kan en dient uiteraard enkel de door de verzoekende partijen aangehaalde elementen te beoordelen.

Voor wat de beweerde schending van artikel 8 EVRM betreft verwijst de Raad naar de bespreking van het vierde middel.

Tenslotte stelt de Raad vast dat het betoog van de verzoekende partijen met betrekking tot de gegrondheid van hun aanvraag in casu niet relevant is, aangezien de bestreden beslissing een beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet betreft. Dit onderdeel is niet dienstig.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partijen de schending van de door hen opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk maken.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 52 en 62 van de vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur, en de zorgvuldigheidsplicht.

De verzoekende partijen betogen dat er geen sprake is van enige motivering, maar enkel van een stereotiepe algemene standaardbeslissing. Indien er al sprake is van enige motivering is deze in elk geval niet adequaat, afdoende, nauwkeurig, of volledig. De dienst vreemdelingenzaken motiveert op geen enkele wijze de medische situatie van de verzoekende partijen, de onveilige situatie in Armenië, het feit dat zij ondertussen bijna 5 jaar legaal in België verblijven, enz. De dienst vreemdelingenzaken diende rekening te houden met alle elementen van het dossier. Dit deed zij niet. Bij gebrek aan dergelijk onderzoek geeft zij dan ook geen enkele geldige motivering.

2.2.2. De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoekende partijen op geen enkele concrete wijze uiteenzetten waarom of op welke wijze de bestreden beslissing artikel 52 van de vreemdelingenwet zou schenden. Dit onderdeel is niet ontvankelijk.

2.2.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, zoals gesteld door de verzoekende partijen doch hetgeen niet kan aangenomen worden gelet op de uitvoerige concrete bespreking van de aangevoerde elementen, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partijen inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de bestreden beslissing, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

2.2.5. De verzoekende partijen stellen dat de dienst vreemdelingenzaken op geen enkele wijze de medische situatie van de verzoekende partijen, de onveilige situatie in Armenië, het feit dat zij ondertussen bijna 5 jaar legaal in België verblijven, enz. motiveert. Uit de bespreking van het eerste middel is echter gebleken dat de verzoekende partijen noch de medische situatie, noch de onveilige situatie in Armenië in hun initiële aanvraag hebben opgeworpen als buitengewone omstandigheden. De gemachtigde diende er zich dan ook niet over uit te spreken in de bestreden beslissing. Wat betreft het vijf jaar durende verblijf in België kan de Raad eveneens verwijzen naar de bespreking van het eerste middel, waaruit blijkt dat integratie eventueel kan leiden tot de gegrondheid van een aanvraag, maar niet tot de ontvankelijkheid ervan. Nogmaals benadrukt de Raad dat verzoekende partijen op geen enkele wijze aantonen dat de verwerende partij de elementen die zij hebben ingeroepen als buitengewone omstandigheden zou hebben veronachtzaamd in de beoordeling van de aanvraag, noch dat deze beoordeling foutief of kennelijk onredelijk is.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

2.3.1. In een derde middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van het proportionaliteitsbeginsel.

De verzoekende partijen betogen dat de gevolgen van de bestreden beslissing totaal niet in verhouding staan met het voordeel dat de Belgische Staat eventueel meent uit deze beslissing te kunnen halen. Door de bestreden beslissing zouden de verzoekende partijen worden weggerukt uit België, waar zijzelf medisch, sociaal en psychologisch hun evenwicht vinden. Een terugkeer zal duidelijk een onherstelbare schade voor de schoolopleiding van de kinderen inhouden. Ook het sociaal leven van de verzoekende partijen zou ten eerste worden verstoord. Er kan geen twijfel over bestaan dat een terugkeer naar het land van herkomst overdreven is en totaal buiten verhouding staat. Bovendien is een terugkeer totaal onveilig. Zij zijn ondertussen bijna 5 jaar legaal in België. De negatieve gevolgen van de bestreden beslissing zijn bijgevolg van zo'n ernst dat van enige proportionaliteit met een hypothetisch voordeel voor de Belgische Staat of voor de belangen van de gemeenschap geen sprake kan zijn. Het is dan ook duidelijk dat de bestreden beslissing totaal niet proportioneel is.

2.3.2. De Raad stelt vast dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat niet het geval is.

Uit de bespreking van het eerste en tweede middel is immers gebleken dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze is genomen. Zij voeren in hun derde middel andermaal elementen aan die zij in hun aanvraag hebben aangevoerd doch waarvan is gebleken dat de gemachtigde niet kennelijk onredelijk heeft geoordeeld dat deze elementen verzoekende partijen niet verhinderen terug te keren naar het land van herkomst teneinde aldaar de aanvraag in te dienen. Wat betreft de elementen die zij niet in hun aanvraag hebben aangevoerd doch die zij thans in het verzoekschrift aanvoeren, benadrukt de Raad nogmaals dat het aan de verzoekende partijen toekomt om alle elementen die zij als buitengewone omstandigheden ervaren in de aanvraag aan te halen. Het kan de verwerende partij bezwaarlijk ten kwade worden geduid geen rekening te houden met elementen die de verzoekende partijen niet in de aanvraag hebben aangehaald. Met hun betoog tonen de verzoekende partijen geenszins een schending van het proportionaliteitsbeginsel aan.

Het derde middel is dan ook niet gegrond.

2.4.1. In een vierde middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 8 EVRM.

De verzoekende partijen stellen dat de bestreden beslissing duidelijk een ernstige en ongeoorloofde inmenging in het recht op privé- en gezinsleven gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM. Dit artikel beschermt eenieders recht op eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven en aldus eenieder tegen willekeurige inmenging vanwege het openbaar gezag. De verzoekende partijen verwijzen naar het tweede lid van artikel 8 EVRM. Het is volgens hen meer dan duidelijk dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing flagrant in strijd is met het recht op privé- en gezinsleven. Zij hebben geen sociale binding meer met hun geboorteland. Zij zijn dan ook België als hun land gaan beschouwen en hebben er een zeer duurzame binding mee ontwikkeld. Een terugkeer naar Armenië zou tot gevolg hebben dat het leven van de verzoekende partijen en hun gezin in gevaar gebracht wordt, dat zij in de totale onzekerheid gestort worden, dat zij worden weggerukt uit het milieu waarin zij hun psychologisch en sociaal evenwicht vinden in gezinsverband, dat hun gezinsleven en schoolgaan abrupt wordt afgebroken en hun familieleven en schoolopleiding ten eerste worden verstoord, enz.

Verder wensen de verzoekende partijen erop te wijzen dat het begrip privéleven ook nog het recht op het ontwikkelen en onderhouden van relaties met anderen omvat, zelfs relaties van zakelijke aard. Er kan dan in casu zeker geen twijfel meer over bestaan dat gezien de grote kennissen- en vriendenkring die zij gedurende deze 4,5 jaren in België hebben opgebouwd, reeds daarom al hun recht op privéleven wordt geschonden door de bestreden beslissing. De bestreden beslissing is totaal niet in verhouding met het nagestreefde doel, en bijgevolg schendt ze het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven van de verzoekende partijen. De bestreden beslissing schendt artikel 8 EVRM.

2.4.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip *“familie- en gezinsleven”* noch het begrip *“privéleven”*. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM.

Het Europees Hof voor de bescherming van de Rechten van de Mens (Hierna: het EHRM) benadrukt dat het begrip *“privéleven”* een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken, is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de *“fair balance”*-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk

verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partijen een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoeren, is het in de eerste plaats hun taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hen ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

In de bestreden beslissing ten aanzien van de verzoekende partijen wordt op omstandige wijze gemotiveerd waarom het aangehaalde gezins- en privéleven geen buitengewone omstandigheid vormt die rechtvaardigt dat de aanvraag in België gebeurt. Wat betreft het gezinsleven wordt niet kennelijk onredelijk geoordeeld dat: *“Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is, aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst voor het hele gezin geldt, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is.”*

Ook wat betreft het ingeroepen privéleven heeft de verwerende partij gemotiveerd: *“Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.”* De Raad merkt op dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de door hen opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen, dit te meer in het licht dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 EVRM (RvS 15 februari 2005, nr. 140.615; RvS 14 november 2005, nr. 151.290)

Daarenboven wijst de Raad erop dat, zelfs indien in casu sprake is van een gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 EVRM – vastgesteld dient te worden dat verzoekende partijen nooit toegelaten noch gemachtigd zijn geweest tot een verblijf van meer dan drie maanden.

Aangezien het in casu aldus een eerste toegang betreft, is er in deze stand van het geding geen inmenging in het gezinsleven of privéleven van de verzoekende partijen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezins- en privéleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Er dient op te worden gewezen dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan afgeleid worden om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van echtparen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756).

De Raad benadrukt dat verzoekende partijen uit de loutere omstandigheid dat zij tijdens hun precair verblijf een gezins- en privéleven hebben opgebouwd in België, geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM heeft (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en

EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77, EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, Butt v. Noorwegen, par. 70; EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen, par. 57. EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland, par. 49. Zie ook EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 68. EHRM 26 januari 1999, nr. 43279/98, Jerry Olajide Sarumi v. Verenigd Koninkrijk (onontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 22 mei 1999, nr. 50065/99, Andrey Sheabashov v. Letland (onontvankelijkheidsbeslissing) en EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland (onontvankelijkheidsbeslissing).

Verzoekende partijen, die blijkens het administratief dossier nooit werden toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in België, tonen niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die hen verhinderen om een gezins- en privéleven te hebben in het herkomstland. Immers, het loutere feit dat zij in België geïntegreerd zouden zijn tezamen met het niet onderbouwde betoog dat zij geen binding meer hebben met het land van herkomst maakt het niet onmogelijk of moeilijk om in het land van herkomst waar zij het overgrote deel van hun leven hebben doorgebracht, te verblijven en een gezins- en privéleven te hebben. Evenmin tonen zij aan dat in het land van herkomst geen scholing kan gevolgd worden. Het blote betoog dat hun leven aldaar in gevaar is, dit terwijl de asielaanvraag afgewezen is, maakt evenmin de onmogelijkheid om in het land van herkomst te verblijven en aldaar een gezins- en privéleven te hebben aannemelijk. Bovendien, wat betreft hun sociale relaties, in de mate deze al zouden vallen onder de bescherming van artikel 8 EVRM, dient erop te worden gewezen dat met de huidige moderne communicatiemiddelen niets hen verhindert via deze weg contact te onderhouden. In deze omstandigheden kan geen inmenging in het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vastgesteld worden en blijkt ook niet dat er op verwerende partij enige uit voormeld verdragsartikel afgeleide positieve verplichting zou rusten om verzoekende partijen op het grondgebied te gedogen.

Het vierde middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend veertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

Dhr. T. VALGAERTS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

S. DE MUYLDER